

OVER LEVEN EN STERVEN

Op het dak van het bakhuisje zit een duif met een lange, dunne twijg in haar bek. Ze verdwijnt ermee in de kruin van de linde waaruit haar eerste jongen al weggevlogen zijn. Moeder en vader duif bereiden nu de tweede leg voor, zetten zich aan het opruimen en herstellen van het nest. De kraamkamer is immers een rommeltje geworden, nieuwe eitjes en geboorten onwaardig.

Tussen de wildgroei onder de linde vind ik soms een gebroken eierschelp, met nog wat slijm aan de rand. Een enkele keer is het een bloot en dood duivenjong, nauwelijks zichtbaar onder het schemergroen van de bloeiende ooievaarsbekjes. Of onder de blinkende bladeren van de wilde aronskelk. Zo dicht liggen pril leven en een premature dood bij elkaar.

Het gebeurt niet alleen in de tuin maar ook waar mensen wonen. Onlangs had de dochter van een goede vriendin een miskraam. Gevolgd door een stil en diep verdriet om het zo blij verwachte kindje dat nooit zal aankomen.

Leven en dood.

Hoe ouder je wordt, des te groter het slagveld waarop je ronddwaalt, omringd door schaduwen van mensen die je geliefd hebt, gekend, misschien vluchtig ontmoet en toch niet vergeten.

Leven en dood.

Een goede vriendin, al lang ziek, krijgt nu palliatieve verzorging thuis. Bij een van mijn bezoeken vraagt ze naar de vogels in mijn tuin, vertelt op haar beurt over de specht, de Vlaamse gaai, de drukke meesjes... die ze vanuit haar ligzetel, op en om de voedertafel kan zien. En hoe mooi dat is: dat kleine leven, zo dichtbij.

Dan sluit ze haar ogen en lijkt te slapen.

Het is stil in de kamer. Op de weg een enkele auto, een kort levensteken van een wereld die er hier niet meer toe doet.

De kamer vertelt een stuk van haar verhaal. Kasten vol boeken. Een klein houten kruis, hangend aan een snoer. Foto's van haar overleden, geliefde man. Hun kinderen. De kleinkinderen die je van foto tot foto ziet groeien. Een speelhoek: poppen, een enorme teddybeer tronend op een hoge stoel.

En de piano, getuigend van de tijd toen dit huis volliep met muziek. Zijzelf speelde cello maar die zie ik hier niet.

Ze is weer wakker, neuriet een liedje, vraagt of ik het ken. Ik moet even nadenken. Het is een lied van lang geleden. We zingen het samen.

*'O, Maria die daar staat
gij zijt goed maar ik ben kwaad
wilt ge mijn arme ziele bedenken
'k zal u een Ave Maria schenken. Ave, ave Maria...'*

Wat later komt een vriendin die eten voor haar zal klaarmaken.

Ik neem afscheid.

Bij volgende bezoeken ligt ze met haar ogen toe en zegt niets meer.

T.S.